

ÜVEYİKLER DE BURDAN GİTMİŞ ...

Dört arkadaş Talas'a Perşembe'den gittik. 50 yıl önceki okulumuza, Konağa gece geldik.

160 talebe vardysa 50 yıl önce, 16 parça binamız vardı Talas'ta.

Yani ortalama 10 kişiye bir bina düşerdi. Okurken hepsiyle iç içeydik.

Hocaların evleri hariç...

Onlara 20 metreden fazla yaklaşamazdık.

Şimdi ise o yaklaşamadıklarımızdan "Scotts House" adlı ev tahsis edilmişti bize.

Akşam dokuzda bizim yatakhane de ışıklar söndüğünde, imrenerek bakardık.

Scotts House'un ışıkları hala yanıyor olurdu o saatlerde .

Yaklaşmak ne kelime, orada yataca t t k şimdi.

Çantaları bıraktık. Dışarı çıktık. Yıllardır malından, yurdundan ayrı kalmış bir insan gibi, taş binaların arasında tur attık gece vakti...

Binalar yerli yerinde, tamam dı. Biz de gelmiştik işte.

- Şurada bir elma ağacı olacaktı, gitmiş...

- Bir gün şurdan geçerken ...

Sohbetine daldık. Sonra yatmaya, odalara gittik. Sabah 9:30'da kahvaltıda buluşmaya karar vermiştik.

Biz de Scottslar gibi ışıkları geç söndürdük o gün. Gece yarısını çok geçe yattık.

Pırıl pırıl bir havanın ciğerlerimize girip çıktığını hissederek, leylaklar, bülbüller uyuttu bizi.

Gün ağarmadan yine bülbüllerle uyandık. Talas'ın 4 saatlik uykusu, İstanbul'un 8 saatinden iyi gelmişti.

Dipdiri kalktım. Mor beyaz leylaklar çağırırdı. 6:30'da bahçedeydim.

İlk gençliğimle bahçede bir tur daha attım.

Uğur'la Hüsnü'yü de uyku tutmamıştı.

Bahçede karşılaştık.

- Kahvaltıya kadar vakit var, gelin Ali Dağı'nın öbür yanına gidelim, dedim.

Onaylandı...

Reşadiye, Akçakaya, Zincidere, Endürlük'e doğru yola çıktık. En son 45 yıl önce "book mobil" le gitmişim. Kitap götürürdük oralara.

İki hafta sonra okunanları toplayıp yenilerini verirdik.

Bir akşamüstü Ali Dağı'nın güneyindeki düzlüğe kamyonetimizle girince binlerce kuşun havalandığını görmüştüm.

O kadar kuşu bir arada, bir daha da hiç görmemişim. Havadaki kuşlar, bulut gibi akşam güneşini perdeliyordu.

O buluta 20 parça saçma atsan, sanki 25 kuş düşerdi sanmışım.

Gittiğimiz köyde, o kuşları sordum.

- Üveyik.

Dediler...

O zamanlar sanki o dağların sahibi üveyiklerdi. Bu defa hiç üveyik görmedik. Halbuki bir zamanlar binlerce üveyik vardı orda..

Onlar da mı bizlerle, oralardan gitmişti yoksa ?

*

Zincidere'de, bakkal tezgâha taze ekmek diziyordu. Köy fırınından, yuvarlak, sarımsı, ılık sabah ekmeği aldık. Elle üçe böldük. Arasına kaşar koyup yemeye başladık.

Bakkalın önünde 2 öğrenci duruyor. 6. ve 7. sınıf talebesiymişler... Yakası üç düğme açık gömlek, düğümleri bir karış gevşek kravatlarıyla.

Hüsnü bize göz kırptı. Çocuklara seslendi.

- Gençler size bir sorum var. Türkiye'nin dünyadaki konumu nedir?

Anlamadılar.

- Karışık sordun Hüsni, dedim. Türkiye hangi kıtada ? diyelim.

Çocuklar önce birbirlerine, sonra, biri bize baktı. Ama susuyor. Yardım ettim.

- Afrika'da mı?

- Yok, dedi birisi.

Ama bildiğinden emin değil. Atıyor. Öteki sessiz.

- Avustralya?

- Değil, değil dedi. İki birden.

- Amerika'da?

Bu defa kararsız kaldılar. Yine sustular

- Peki, ne kaldı geriye? Hangi kıtada Türkiye?

Susuyorlardı... Küçük olan büyükten medet umuyor, onun ağzına bakıyor. Büyüğüne kafa eğik, ağzı yarım açık. Şaşkın şaşkın bize bakıyor.

Biz de birbirimize baktık.

O köyde, 50 yıl önce Turgenev'i, Dostoyevski'yi okutuyordu, köy enstitülü öğretmen.

İşte orada, o gün, ülkedeki durumu daha iyi anlar gibi oldum...

*

İki ay sonra tesadüfen yine aynı bakkala gittim.

- Aaabi buralarda bağ niy mi var ? Gözüm seni biyyirden ısıryo , dedi.
- Bağ yok Geçenlerde gelmiştik, senden kaşar almıştık, öğrencilerle konuştuk hani, ordan hatırlıyorsun. Hani çocuklar bilememiştik Türkiye'nin hangi kıtada olduğunu.
- Abii şimdi bebelere mektebde bişiy öğretmiyollar ki, dedi.
- Sen biliyor musun peki , Türkiye hangi kıtada ?
- Valla benim de ahlımdıydı, çıktı , dedi.

İçimden, " Üveyikler burdan gitmiş " dedim...

Tuncay Sergen

2015